KOHTUJURISTI ETTEPANEK
YVES BOT
esitatud 27. jaanuaril 2011 [1]

1. Käesolev apellatsioonkaebus puudutab õigusnorme, mida kohaldatakse dumpinguvastaste tollimaksude arvutamisele juhul, kui kõnealune toode imporditakse mitteturumajanduslikust riigist.

2. Nõukogu määrus (EÜ) nr 384/96 [2] annab Euroopa Komisjonile ja Euroopa Liidu Nõukogule pädevuse määrata rahatrahve ettevõtjale, kelle import Euroopa Ühendusse toimub dumpinguhinnaga, st – laias laastus – kui müüakse hinnaga, mis on madalam hinnast, millega müüakse kõnealust toodet selle ettevõtja siseturul.

3. Algmääruse kohaselt saab sellise tegevuse eest karistada üksnes siis, kui täidetud on kaks tingimust, nimelt esiteks müüakse kõnealust toodet ühenduses niinimetatud normaalväärtusest madalama hinnaga ning teiseks kahjustab see tegevus ühendust.

4. Esimese tingimuse kontrollimiseks on seega vaja võrrelda hinda, millega kõnealust toodet müüakse ühenduses, nimelt ekspordihinda, selle toote normaalväärtusega. See võrdlus eeldab, et kõigepealt määratakse mõlemad väärtused kindlaks. Nende arvutamiseks kasutatavad kriteeriumid on sätestatud algmääruses.

5. Normaalväärtus vastab üldjuhul hinnale, millega kõnealust toodet müüakse ekspordiriigis. Siiski kui see hind ei ole teada või seda ei saa aluseks võtta, kuna ettevõtja ei turusta kõnealust toodet oma riigis või kui tegemist ei ole turumajandusriigiga, näeb algmäärus ette muud kriteeriumid, mille hulka kuulub kõige lõpus ühenduses sarnase toote eest makstav hind, millele arvutamisel lisatakse põhjendatud kasumimarginaal.

6. Lisaks tuleb algmääruse kohaselt võrrelda ekspordihinda ja normaalväärtust õiglaselt, nimelt samal kaubandustasandil.

1 – Algkeel: prantsuse.

2 – Nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määrus (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1996, L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45), muudetud nõukogu 8. märtsi 2004. aasta määrusega (EÜ) nr 461/2004 (ELT L 77, lk 12; ELT eriväljaanne 11/10, lk 150; edaspidi „algmäärus”).

7. Käesolevas kohtuasjas on vaidluse keskmes selle tingimuse järgimine.

8. Nõukogu leidis oma määruses (EÜ) nr 1136/2006 [3], mis on lõplik määrus, millega määratakse kindlaks Dongguan Nanzha LECO Stationery Mfg. Co. Ltd (edaspidi „apellant") poolt tasumisele kuuluvad dumpinguvastased tollimaksud, et kõnealuse toote normaalväärtus tuleb muude asjakohaste andmete puudumisel kindlaks määrata kaebuses esitatud andmete ja ühenduse tootmisharu andmete põhjal. Ta määras kõnealuse normaalväärtuse seega kindlaks ühenduse tootjate tootmiskulude ning üld- ja halduskulude alusel, lisades põhjendatud kasumimarginaali.

9. Siiski lahutas ta selle arvutuse käigus maha osa, mis vastab otsese müügi kuludele, kuna apellant turustab kõik oma tooted nii oma asukohariigis kui ka ekspordiriigis „seotud äriühingute" vahendusel, see tähendab äriühingute vahendusel, kelle peamine aktsionär ta on või kes on tema peamised aktsionärid.

10. Ekspordihind määrati omakorda kindlaks hinna alusel, millega seotud äriühingud müüsid toodet ühenduse turul. Selleks et võrrelda kõnealust ekspordihinda ja normaalväärtust samal kaubandustasandil, see tähendab tasandil, kus toode lahkub apellandi tootmisahelast, kohandas nõukogu siiski seda hinda, lahutades protsendi, mis vastab müügikuludele ja seotud äriühingute kasumile.

11. Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohus jättis 23. septembri 2009. aasta otsuses kohtuasjas Dongguan Nanzha Leco Stationery *vs.* nõukogu [4] rahuldamata hagiavalduse, mille hageja oli esitanud lõpliku määruse peale. Kohus leidis nimelt, et ekspordihinna kohandamine nõukogu poolt oli kooskõlas algmäärusega.

12. See seisukoht vaidlustatakse käesoleva apellatsioonkaebuse raames. Apellant väidab, et Üldkohus rikkus õigusnormi, leides, et normaalväärtus vastab tasemele, kus tooted lahkuvad oma tootmisahelast. Apellandi arvates peab see normaalväärtus algmääruse kohaselt vastama tingimata hinnale, millega kõnealust toodet müüakse siseturul, kui sellel turul valitseb turumajandus.

13. Apellandi arvates tuleneb sellest, et normaalväärtust ja ekspordihinda tuleb võrrelda tasandil, kus toode müüakse esimest korda

3 – Nõukogu 24. juuli 2006. aasta määrus (EÜ) nr 1136/2006, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist pärit kangmehhanismide impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ja nõutakse lõplikult sisse selle suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT L 205, lk 1; edaspidi „lõplik määrus").

4 – T-296/06, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus".

sõltumatule ettevõtjale, see tähendab viimase seotud ettevõtja sooritatava müügi tasandil.

14. Apellant järeldab sellest, et Üldkohus rikkus ka õigusnormi, kui ta otsustas, et ekspordihinna kohandamine, mille puhul lahutati turustuskulud ühenduse turul, on kooskõlas algmääruse sätetega, mis näevad ette kohustuse teha õiglane võrdlus.

15. Käesolevas ettepanekus selgitan ma põhjusi, miks minu arvates tuleb apellandi apellatsioonkaebus põhjendamatuse tõttu jätta rahuldamata.

16. Märkigem, et apellandi apellatsioonkaebuse ese ei ole seada kahtluse alla Üldkohtu hinnang, mille kohaselt arvutati normaalväärtus kooskõlas algmääruse sätetega. Oma apellatsioonkaebuses piirdub apellant väitega, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kuna ta leidis, et see normaalväärtus vastab tasandile, kus asjaomane toode lahkub apellandi tootmisahelast, nii et ekspordihinna kohandamine nõukogu poolt on kooskõlas õiglase võrdluse nõudega.

17. Ma leian, et kuna normaalväärtuse arvutamise õiguspärasust ei ole vaidlustatud ning kuna on selge, et see normaalväärtus määrati kindlaks nii, et see vastab toote väärtusele tasandil, kus toode lahkub apellandi tootmisahelast, ei saa apellant nõukogule ette heita ekspordihinna kohandamist, mis peaks selle hinna viima samale tasandile, see tähendab tasandile, mis eelneb nende seotud äriühingute sekkumisele, kes turustavad kõnealust toodet.

18. Sel põhjusel teen ma Euroopa Kohtule ettepaneku otsustada, et Üldkohus ei ole rikkunud õigusnormi, leides, et vaidlusalune kohandamine oli kooskõlas algmäärusega.

I. Õiguslik ja faktiline raamistik

A. *Algmäärus*

19. Algmääruse artikli 2 lõiked 1–7 määratlevad dumpingu esemeks peetava toote normaalväärtuse. Need sätted on sõnastatud järgmiselt:

„1. Normaalväärtuse aluseks võetakse tavaliselt ekspordiriigi sõltumatute klientide poolt tavapärases kaubandustegevuses makstud või makstavad hinnad.

[…]

3. Kui tavapärase kaubandustegevuse käigus toimuv samasuguse toote müük puudub või on ebapiisav või kui erilise turuolukorra tõttu ei ole võimalik seda nõuetekohaselt võrrelda, arvutatakse samasuguse toote normaalväärtus päritoluriigi tootmiskulude alusel, millele lisatakse põhjendatud müügi-, üld- ja halduskulud ning kasum, või tavapärase kaubandustegevuse käigus asjakohase kolmanda riigi suhtes kohaldatavate ekspordihindade alusel, tingimusel et kõnealused hinnad on tüüpilised. […]

[…]

7. a) Mitteturumajanduslikest riikidest […] pärineva impordi puhul määratakse normaalväärtus kolmandas turumajandusriigis kehtiva hinna või arvestusliku väärtuse alusel või hinna järgi, mis kehtib müügi puhul sellisest kolmandast turumajandusriigist teistesse riikidesse, k.a ühendusse, või kui see ei ole võimalik, siis mis tahes muul põhjendatud alusel, sealhulgas samasuguse toote eest ühenduses tegelikult makstud või makstava hinna alusel, mida on vajaduse korral nõuetekohaselt kohandatud, et sisse arvata põhjendatud kasumimarginaal.

[…]

b) Hiina Rahvavabariigist, Vietnamist, Kasahstanist ning muudest mitteturumajanduslikest riikidest, mis on uurimise algatamise kuupäeval [Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO)] liikmed, pärinevat importi käsitlevate dumpinguvastaste uurimiste osas määratakse normaalväärtus kooskõlas lõigetega 1–6, kui ühe või mitme uurimisega hõlmatud tootja nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel ning vastavalt punktis c sätestatud kriteeriumidele ja menetlustele on näidatud, et selle tootja või nende tootjate osas toimub vaatlusaluse samasuguse toote valmistamine ja müük turumajanduse tingimustes. Muudel juhtudel kohaldatakse punktis a sätestatud eeskirju.

[…]"

20. Algmääruse artikli 2 lõikes 8 on ette nähtud:

„Ekspordihind on ekspordiriigist ühendusse ekspordiks müüdud toote eest tegelikult makstud või makstav hind."

21. Algmääruse artikli 2 lõikes 10 on sätestatud:

„Ekspordihinna ja normaalväärtuse vahel tehakse õiglane võrdlus. Võrreldakse samal

kaubandustasandil enam-vähem samal ajal toimunud müüki ning nõuetekohaselt võetakse arvesse hinna võrreldavust mõjutavaid erinevusi. Kui kindlaksmääratud normaalväärtus ja ekspordihinnad ei ole võrreldavatel alustel, võetakse igal juhul eraldi kohanduste näol nõuetekohaselt arvesse neid tegurite väidetavaid ja ilmnenud erinevusi, mis mõjutavad hindu ja hinna võrreldavust. Kohandamisel välditakse dubleerimist, eelkõige seoses allahindluste, hinnavähendite, koguste ja kaubandustasandiga. Kui kindlaksmääratud tingimused on täidetud, võib kohandada järgmisi tegureid.

[…]

i) Komisjonitasu

Kohandatakse vaatlusaluse müügiga seotud komisjonitasude erinevusi. Mõiste „komisjonitasu" hõlmab toote või samasuguse toote müüja saadud hinnalisandit, kui sellise müüja funktsioonid on sarnased komisjonitasu alusel töötava esindaja omadega.

[…]"

B. *Asjaolud ja lõplik määrus*

22. Asjaolud ja lõpliku määruse sisu on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 8–24 esitatud järgmiselt.

23. Apellant on Hiina õiguse alusel asutatud äriühing, kelle asukoht on Dongguan (Hiina). Ta toodab kangmehhanisme [5], mida kasutatakse lehtede kinnitamisel kiirköitjatesse või kaustadesse.

24. Apellant müüb kogu oma toodangu World Wide Stationery Ltd-le [6] LECO Stationery Manufacturing Co. Ltd [7] vahendusel, kes on tema peamine aktsionär, kusjuures WWS ja LECO asuvad mõlemad Hongkongis (Hiina). WWS müüb seejärel apellandi toodangu edasi klientidele Hiina turul ning ka väljaspool Hiinat, eksportides toodangut ühendusse ja kolmandatesse riikidesse.

25. Komisjonile esitasid 11. märtsil 2005 kaebuse kolm ühenduse tootjat, kes koos esindavad enam kui 50 % kangmehhanismide kogutootmisest ühenduses. Kaebust toetas IML Industria Meccanica Lombarda Srl.

5 – Edaspidi „kangmehhanismid".
6 – Edaspidi „WWS".
7 – Edaspidi „LECO".

26. Euroopa Liidu Teatajas [8] avaldati 28. aprillil 2005 vastavalt algmääruse artiklile 5 teade dumpinguvastase uurimise menetluse alustamise kohta seoses Hiinast pärit kangmehhanismide impordiga.

27. Uurimismenetluses esitas apellant turumajandusliku kohtlemise taotluse algmääruse artikli 2 lõike 7 punktide b ja c alusel ning teise võimalusena individuaalse kohtlemise taotluse sama määruse artikli 9 lõike 5 alusel. Komisjon jättis tema esimese taotluse rahuldamata, kuid teise rahuldas.

28. Uurimises ei teinud komisjon kontrollkäiku Dongguani ega Hongkongi.

29. Komisjon võttis 26. jaanuaril 2006 vastu määruse (EÜ) nr 134/2006, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist pärit kangmehhanismide impordi suhtes ajutine dumpinguvastane tollimaks [9]. Selle määrusega kehtestati alates 28. jaanuarist 2006 ajutine dumpinguvastane tollimaks 33,3 % apellandi toodetud kangmehhanismide impordilt ning 48,1 % kõikide muude Hiinast pärit kangmehhanismide impordilt.

30. Kangmehhanismide normaalväärtus nende eksportivate tootjate jaoks, kelle suhtes sarnaselt apellandiga ei kohaldata turumajanduslikku kohtlemist, määrati vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile a kindlaks kontrollitud teabe alusel, mille edastas analoogses riigis tegutsev tootja. Selles suhtes järeldas komisjon esialgu, et Iraan oli kõige sobivam valik.

31. Kangmehhanismide ekspordihind ühenduse suunatud eksportmüügi korral, mille sooritasid eksportijad, kelle suhtes kohaldati individuaalset kohtlemist, väljaspool ühendust asuvate seotud äriühingute vahendusel, määrati vastavalt algmääruse artikli 2 lõikele 8 kindlaks sõltumatutele klientidele ühenduses edasimüümise hindade alusel. Apellandi kangmehhanismide ekspordihind määrati täpsemalt kindlaks hindade alusel, mida WWS kohaldas esimesele sõltumatule kliendile ühenduses, ja millest lahutati 12,6 %, mis vastas teatud kuludele, mis tekkisid toote tehasest ühenduse piirile viimisega, see tähendab transpordi-, kindlustus- ja käitlemiskulusid jms.

8 – ELT C 103, lk 18.

9 – ELT L 23, lk 13; edaspidi „ajutine määrus".

32. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 17 märkis Üldkohus järgmist:

„Ajutise määruse kohaselt võrreldi normaalväärtust ekspordihinnaga nii tehasest hankimise tasandil kui ka samal kaubandustasandil. Selleks et tagada normaalväärtuse ja ekspordihinna õiglane võrdlus, võeti kooskõlas algmääruse artikli 2 lõikega 10 arvesse hindasid ja hindade võrreldavust väidetavalt ja tõendatult mõjutavate tegurite erinevusi. Apellandi suhtes tehti algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohandus, kuna eksportmüük toimus sellise seotud äriühingu vahendusel, kelle asukoht oli muus riigis kui asjaomane või väljaspool ühendust. See kohandus seisnes selles, et kangmehhanismide ekspordihinnast lahutati 18,6 % WWS-i müügi-, üld- ja halduskuludena, 1,8 % LECO kuludena ning 5 % nende kahe äriühingu põhjendatud kasumimarginaalina."

33. Nõukogu võttis 24. juulil 2006 vastu lõpliku määruse, milles määrati apellandile kohaldatavaks lõplikuks dumpingumarginaaliks 27,1 % ning teistele tootjatele kohaldatavaks marginaaliks 47,4 %.

34. Kangmehhanismide normaalväärtuse arvutamise osas leidis nõukogu lõplikus määruses, et pärast Iraani tootjalt saadud kogu teabe uuesti analüüsimist tuleb järeldada, et see teave on puudulik ja/või vastuoluline ning seda ei saa seega lõplikul tasemel kangmehhanismide normaalväärtuse arvutamisel kasutada. Niisiis kasutati vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile a normaalväärtuse arvutamisel ühte teist põhjendatud alust. Selle kohta on lõplikus määruses märgitud, et kuna puudub teave muude kolmandate maade kohta, kus kangmehhanisme toodetakse, otsustati, et kaebuses esitatud andmed ja ühenduse tootmisharu andmed on kõige sobivamad alused kangmehhanismide normaalväärtuse kindlaksmääramiseks lõplikul tasemel. Lisaks nähtub lõplikust määrusest, et uurimise käigus saadud spetsiifiliste kinnitatud andmete põhjal tehti kohandusi, eriti tooraine ja transpordi hindade osas.

35. Ekspordihind määrati kindlaks vastavalt ajutises määruses esitatud meetodile.

36. Üldkohus jätkas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 24:

„Lõpliku määruse kohaselt võrreldi normaalväärtust ja ekspordihindu nii tehasest hankimise tasandil kui ka samal kaubandustasandil. Normaalväärtuse ja ekspordihinna õiglase võrdluse tagamiseks apellandi osas jäeti vastupidi tema esimesele väitele, mille

ta esitas 3. märtsi 2006. aasta kirjas, vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 10 punktile i toimunud WWS-i ekspordihinna kohandus jõusse. Ühenduse institutsioonid kinnitasid oma seisukohta, et ühelt poolt apellandi ning teiselt poolt LECO ja WWS-i vaheline suhe oli samastatav sellise ettevõtja suhtega, kes töötab komisjonitasu alusel. Vaadates läbi apellandi 3. märtsi 2006. aasta kirjas sisalduvat teist väidet, mis puudutab LECO ja WWS-i teatud müügikulude kahekordset arvessevõtmist, leidis kinnitust asjaolu, et nende kulude arvutamisel oli tehtud kirjaviga. See tõi kaasa WWS-i müügi-, üld- ja halduskulude mahaarvamise vähenemise 18,6 %-lt 3,2 %-ni. Lõpuks seisnes ühenduse institutsioonide tehtud kohandus ekspordihinnast 3,2 % lahutamises WWS-i otsese müügi, üld- ja halduskuludena, 1,8 % LECO kuludena ning 5 % nende kahe äriühingu põhjendatud kasumimarginaalina."

C. *Vaidlustatud kohtuotsuse asjakohased põhjendused*

37. Üldkohtu kantseleisse 19. oktoobril 2006 saabunud hagiavalduses palus apellant kõnealusel kohtul tühistada lõplik määrus teda puudutavas osas ning mõista kohtukulud välja nõukogult.

38. Hagi põhjendamiseks esitas ta kaks väidet. Esimese väite esimeses osas leidis apellant, et lõplik määrus rikub algmääruse artikli 2 lõiget 10, kuna institutsioonid võrdlesid kangmehhanismide normaalväärtust ja ekspordihinda turustamise erinevatel tasanditel.

39. Hageja esitatud argumendid ning nendele vastavad Üldkohtu põhjendused sisalduvad vaidlustatud kohtuotsuse punktides 34–53 ning on sõnastatud järgmiselt:

„Esimene osa, mis puudutab algmääruse artikli 2 lõike 10 rikkumist

– Poolte argumendid

34 Hageja väidab sisuliselt, et kohandades tema toodetavate kangmehhanismide

ekspordihinda otsese müügi, üld- ja halduskulude ning LECO ja WWS-i kasumi alusel, võrdlesid institutsioonid normaalväärtust ja ekspordihinda turustamise erinevatel tasanditel, rikkudes seeläbi algmääruse artikli 2 lõiget 10.

35 Kõigepealt märgib apellant, et vastavalt lõplikule määrusele määrati kangmehhanismide normaalväärtus kindlaks kaebuses esitatud andmete ja ühenduse tootmisharu andmete põhjal. Selles suhtes väidab apellant, et selline kindlaksmääramine pidi toimuma algmääruse põhimõtete ning eelkõige määruse artikli 2 lõigetes 1 ja 3 sätestatu alusel. Nende sätete kohaselt peaks toodete normaalväärtus vastama siseriiklikul turul müüdava kauba hinnale, mis on lõpuks suurem summa kui tootmiskulud, millele on liidetud müügi-, üld- ja halduskulud.

36 Selle väite põhjendamiseks viitab hageja Euroopa Kohtu 5. oktoobri 1988. aasta otsusele kohtuasjas 250/85: Brother Industries *vs.* nõukogu (EKL 1988, lk 5683, punktid 15–18), milles Euroopa Kohus jõudis järeldusele, et normaalväärtuse arvutamise eesmärk on määrata kindlaks toote müügihind nii, nagu see kehtiks juhul, kui see toode müüdaks selle päritolu- või ekspordiriigis. Selles suhtes märgib hageja, et tema Hiina turul toodetavate kangmehhanismide müügihind on WWS-i lähtehind, kuna nagu ta märkis selle küsimustiku erinevates osades, mille komisjon saatis talle uurimismenetluse alustamisel, müüb WWS kogu tema toodangu, olgu see mõeldud Hiina turule või ekspordiks.

37 Hageja hinnangul järeldub sellest niisiis, et institutsioonide poolt WWS-i ekspordihinna kohandamine algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel ehk 5 % lahutamine müügi-, üld- ja halduskuludena ning 5 % LECO ja WWS-i kasumina viis hinnad tasemele, mis on võrdväärne tasemega, millel need olid tootmisahela lõpuks Hiinas, see tähendab enne müügikulude tekkimist.

38 Lõpuks väidab hageja, et institutsioonid pidid normaalväärtuse kindlaksmääramisel WWS-i müügi-, üld- ja halduskulusid arvesse võtma mitte ainult eksporditegevuse osas, vaid ka tema Hiinas toimuva müügitegevuse osas. Hageja lisab, et tal ei ole müügikulusid Hiinas, kuna ta piirdub seal üksnes tootmisega vastavalt WWS-i nõudlusele.

39 Nõukogu ja komisjon ning teised menetlusse astujad vaidlevad hageja argumentidele vastu.

– Üldkohtu hinnang

40 Kõigepealt olgu meenutatud, et institutsioonidel on kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas ulatuslik kaalutlusõigus nende majanduslike, poliitiliste ja õiguslike olukordade keerulisuse tõttu, mida nad peavad uurima (Euroopa Kohtu 27. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-351/04: Ikea Wholesale, EKL 2007, lk I-7723, punkt 40, ning Üldkohtu 8. juuli 2008. aasta otsus kohtuasjas T-221/05: Huvis *vs.* nõukogu, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 38).

41 Samuti tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas on ühenduste kohtu kontroll institutsioonide hinnangute üle piiratud menetlusnormidest kinnipidamise, vaidlustatud otsuse tegemise aluseks olevate asjaolude sisulise õigsuse, nende faktiliste asjaolude hindamisel ilmsete vigade puudumise ja võimu kuritarvitamise puudumise kontrollimisega (vt Üldkohtu 28. oktoobri 2004. aasta otsus kohtuasjas T-35/01: Shanghai Teraoka Electronic *vs.* nõukogu, EKL 2004, lk II-3663, punktid 48 ja 49 ning seal viidatud kohtupraktika, ja 4. oktoobri 2006. aasta otsus kohtuasjas T-300/03: Moser Baer India *vs.* nõukogu, EKL 2006, lk II-3911, punkt 28 ning seal viidatud kohtupraktika). See piiratud kohtulik kontroll hõlmab eelkõige valiku tegemist erinevate dumpingumarginaali arvutamise meetodite vahel ning toote normaalväärtuse hindamist (vt eespool punktis 40 viidatud kohtuotsus Ikea Wholesale, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).

42 Lisaks nähtub kohtupraktika kohaselt nii algmääruse artikli 2 lõike 10 sõnastusest kui ka ülesehitusest, et ekspordihinda või normaalväärtust võib kohandada vaid selleks, et võtta arvesse erinevusi, mis puudutavad tegureid, mis on seotud hindadega ja mõjutavad seega nende võrreldavust (Üldkohtu 21. novembri 2002. aasta otsus kohtuasjas T-88/98: Kundan ja Tata *vs.* nõukogu, EKL 2002, lk II-4897, punkt 94). Teisisõnu tähendab see, et kohandamise eesmärk on taastada sümmeetria toote normaalväärtuse ja ekspordihinna vahel, nii et kui kohandamine on toimunud õiguspäraselt, tähendab see, et taastatud on sümmeetria normaalväärtuse ja ekspordihinna vahel. Seevastu kui kohandamine ei ole läbi viidud õiguspäraselt, tähendab see, et normaalväärtuse ja ekspordihinna vahel on tekkinud asümmeetria (Üldkohtu 10. märtsi 2009. aasta otsus kohtuasjas T-249/06: Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP *vs.* nõukogu [EKL 2009, lk II-383], punktid 194 ja 195).

43 Selles kontekstis peab Üldkohus analüüsima küsimust, kas normaalväärtuse ja ekspordihinna arvutamisel järgiti institutsioonide valitud võrdlustasandit, ning seejärel kontrollima, kas kohandamise

tulemusel taastati sümmeetria nende kahe teguri võrdlemisel või kas vastupidi tõi see kaasa võrdluse turustamise erinevatel tasanditel.

44 Käesolevas asjas tuleneb lõpliku määruse põhjendusest 22, et institutsioonid võrdlesid Hiinast pärit kangmehhanismide normaalväärtust ja ekspordihinda samal turustamise tasandil, see tähendab tehasest hankimise tasandil. Täpsemalt hageja toodetud kangmehhanismide osas on 3. juuli 2006. aasta kirjas täpsustatud, et nii nende toodete normaalväärtus kui ka ekspordihind määrati kindlaks enne võimaliku vahendaja astumist müügiprotsessi, see tähendab enne LECO ja WWS-i sekkumist hageja kangmehhanismide turustamisse.

45 Seejärel tuleb esiteks ekspordihinna osas märkida, et hageja ei eita, et tema puhul toimus arvutamine kooskõlas algmääruse artikli 2 lõikega 8. Hageja möönab koos institutsioonidega nimelt, et tema kangmehhanismide ekspordihind vastab hindadele, mida WWS kohaldab sõltumatutele klientidele ühenduse turul, nagu on kindlaks määratud lõpliku määruse põhjenduses 21 ning nimetatud sättes sisalduva viite kaudu ajutise määruse põhjendustes 41 ja 42.

46 Teiseks leiab hageja normaalväärtuse osas seevastu, et kõnealune väärtus oleks tulnud kindlaks määrata vastavalt algmääruse artikli 2 lõigetele 1 ja 3 ning see oleks pidanud seega vastama tema kangmehhanismide hinnale, nagu WWS kohaldab seda Hiina siseriiklikul turul.

47 Selles osas tuleb meenutada, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b sõnastusest tuleneb, et Hiinast pärinevate toodete normaalväärtuse määramine sama määruse artikli 2 lõigetes 1–6 sätestatud korra kohaselt on piiratud eriliste üksikjuhtumitega, mille puhul esitasid asjaomased tootjad neid puudutavas osas nõude, mis on vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c sätestatud kriteeriumidele ja menetlustele nõuetekohaselt põhjendatud, et tõendada, et nende suhtes kehtivad turumajanduse tingimused (vt selle kohta Üldkohtu 23. oktoobri 2003. aasta otsus kohtuasjas T-255/01: Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures ja Zhejiang Yankon *vs.* nõukogu, EKL 2003, lk II-4741, punkt 40).

48 Käesolevas asjas tuleb siiski tõdeda, et lõpliku määruse põhjenduse 14 kohaselt jäeti hageja algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b alusel esitatud taotlus rahuldamata. Seetõttu ei saanud hageja

kangmehhanismide normaalväärtust tuvastada kui nende toodete hindu hageja siseriiklikul turul, see tähendab hindu, mida WWS kohaldas Hiina turul, kuna oli kindlaks tehtud, et nende toodetega ei tehtud tavapäraseid kaubandustehinguid.

49 Lisaks tuleb märkida, et hageja vastav viide eespool punktis 36 viidatud kohtuotsuse Brother Industries *vs.* nõukogu punktidele 15–18 ei ole käesoleval juhul asjakohane. Kuigi Euroopa Kohus leidis selles otsuses, et institutsioonid arvutasid õigesti Jaapanist pärit impordi normaalväärtuse lähtuvalt edasimüügi hindadest, mida turustaja kohaldas siseriiklikul turul, põhines see hinnang asjaolul, et Jaapan on turumajanduslik riik.

50 Edasi tuleb tõdeda, et lõpliku määruse põhjenduse 17 kohaselt arvutati hageja toodetud kangmehhanismide normaalväärtus põhjendatud alusel vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile a. Kohtupraktikast nähtuvalt on selle sätte eesmärk täpsemalt vältida mitteturumajanduslikes riikides kehtivate hindade ja kulude arvessevõtmist, kuna seal ei ole need parameetrid turul valitsevate jõudude tavapärane tagajärg (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu 11. juuli 1990. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-305/86 ja C-160/87: Neotype Techmashexport *vs.* komisjon ja nõukogu, EKL 1990, lk I-2945, punkt 26, ja 22. oktoobri 1991. aasta otsus kohtuasjas C-16/90: Nölle, EKL 1991, lk I-5163, punkt 10). Iseäranis hageja kangmehhanismide osas tuleneb 3. juuli 2006. aasta kirjast, et normaalväärtus arvutati ühenduse analoogsete tootjate tootmis-, üld- ja halduskulude ning hinnangulise põhjendatud kasumi põhjal. Arvutamisel ei saanud aga siiski arvesse võtta otsese müügi kulusid, kuna nagu hageja on korduvalt eelkõige komisjonile uurimise ajal saadetud küsimustiku vastustes ning 5. juuni 2006. aasta kirjas möönnud, oli hageja toodete turustamine LECO ja WWS-i ülesanne.

51 Sellest, kuidas hageja kangmehhanismide normaalväärtust arvutati, ja eelkõige sellest, et arvutamisel ei võetud arvesse müügikulusid, tuleneb seega, et hageja kangmehhanismide normaalväärtuse ja ekspordihinna võrdlemisel oleks tekkinud tasakaalutus, kui institutsioonid ei oleks algmääruse artikli 2 lõike 10 alusel teinud kohandust, lahutades ekspordihinnast müügikulu, mis kaasneb hageja kangmehhanismide turustamisega ühenduse turul.

52 Seega tuleb jõuda järeldusele, et institutsioonid ei teinud ilmset hindamisviga, kui nad algmääruse artikli 2 lõike 10 alusel kohandasid hageja toodetud kangmehhanismide ekspordihinda.

53 Eespool toodust lähtudes tuleb hageja esimese väite esimene osa tagasi lükata."

40. Vaidlustatud kohtuotsuse kohaselt jättis Üldkohus hageja esitatud hagi rahuldamata ning mõistis viimaselt välja nõukogu ja menetlusse astunud äriühingute IML Industria Meccanica Lombarda Srl, Interkov spol. s r.o., MI.ME.CA. Srl ja NIKO – kovinarsko podjetje, d.d., Železniki kohtukulud ning jättis hageja kohtukulud tema enda kanda.

II. Apellatsioonkaebus

A. *Nõuded*

41. Käesolevas apellatsioonkaebuses palub apellant tühistada vaidlustatud kohtuotsuse osas, milles lükati tagasi tema esimese väite esimene osa, ning mõista kohtukulud välja nõukogult ja menetlusse astujatelt.

42. Samuti palub apellant tühistada lõplik määrus osas, milles see kehtestas tema toodetavatele kangmehhanismidele tollimaksu, mis ületab summat, mis oleks arvutamisel saadud ilma ekspordihinna vaidlustatud kohandamiseta.

43. Nõukogu palub jätta apellatsioonkaebuse rahuldamata ning teise võimalusena jätta hagi rahuldamata. Samuti palub ta kohtul mõista apellandilt välja kohtukulud.

B. *Poolte argumendid*

1. Apellant

44. Oma apellatsioonkaebuse toetuseks esitab apellant ainsa väite, et rikutud on algmääruse artikli 2 lõiget 10 ning arvesse ei ole võetud mõistet „normaalväärtus", nagu see on määratletud algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis a.

45. Apellant väidab, et vaidlustatud kohtuotsuses ei ole Üldkohus omistanud õigeid õiguslikke tagajärgi mõistele „normaalväärtus", nagu see on määratletud algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis a.

46. Ta kinnitab, et selles kohtuotsuses on mitu korda märgitud, et LECO ja WWS-i

kantud müügi-, üld- ja halduskulud Hongkongis olid kulud, mis olid tekkinud seoses müügiga ekspordiks ja Hiinas, ning et kahtluse alla ei seata asjaolu, et tal ei ole Hiinas müügikulusid.

47. Apellant rõhutab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 50 möönab Üldkohus, et normaalväärtus arvutati ühenduse analoogsete tootjate tootmiskulude, üld- ja halduskulude alusel ning lähtuvalt oodatavast põhjendatud kasumist.

48. Apellant märgib, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse samas punktis samuti, et „arvutamisel ei saanud aga arvesse võtta otsese müügi kulusid, kuna nagu hageja on korduvalt eelkõige komisjonile uurimise ajal saadetud küsimustiku vastustes ning 5. juuni 2006. aasta kirjas möönnud, oli hageja toodete turustamine LECO ja WWS-i ülesanne".

49. Apellant leiab, et selle seisukohaga teeb Üldkohus hindamisvea ja seda kahel põhjusel.

50. Esiteks ei ole asjaolu, et LECO ja WWS-i ülesandeks oli tehtud apellandi toodete turustamine, seotud normaalväärtuse kindlaksmääramisega, kuna see väärtus on analoogne normaalväärtus ning seega ei põhine apellandi kantud kuludel.

51. Teiseks on seisukoht, et LECO ja WWS-i ülesandeks oli tehtud apellandi toodete turustamine, asjakohane, et tuvastada apellandi turustusahelas tasand, mille puhul algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a alusel kindlaksmääratud normaalväärtus on tegelik analoogne normaalväärtus.

52. Üldkohus mõistis selle küsimuse analüüsimisel vaidlustatud kohtuotsuse punktides 46–48 valesti esimeses kohtuastmes apellandi esitatud argumente.

53. Vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 46 toodud Üldkohtu seisukohale on hageja siiski alati leidnud, et normaalväärtus tuleb kindlaks määrata vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile a. Sellegipoolest on selleks, et tuvastada hageja turustusahelas tasand, mis vastab analoogsele normaalväärtusele, asjakohane kontrollida algmääruse artikli 2 lõikeid 1 ja 3.

54. Peale selle on vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktile 49 asjakohane eespool viidatud kohtuotsus Brother Industries *vs.* nõukogu, kuna sellest ilmneb, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a kohaselt kindlaks määratud normaalväärtus peab olema analoogne normaalväärtusega, mis on tuvastatud turumajanduse tingimustel, see tähendab, et see peab vastama väärtusele, millega toode

tarnitakse esimesele mitteseotud isikule. See peab seega sisaldama kõigi nende seotud äriühingute kõiki müügi-, üld- ja halduskulusid, kes osalevad toote turustamisel.

55. Sellest tuleneb, et kui tootjal on mitteturumajanduslikus riigis seotud äriühingud, mis müüvad toodet siseturul, peab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a alusel kindlaksmääratav analoogne normaalväärtus olema analoogne tootja majandusüksuse normaalväärtusega, see tähendab normaalväärtusega, millega toode tarniti esimest korda mitteseotud isikule siseturul. Apellandi puhul vastab see tasand „WWS-ilt hankimise" tasandile.

56. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 44 jõuab aga Üldkohus seisukohale, mis on vastuolus algmääruse artikli 2 lõike 7 punktiga a, kuna ta oletab, et analoogne normaalväärtus vastab tasandile, kus kaup lahkub tootmisahelast Hiinas.

57. Apellant järeldab sellest, et Üldkohus jättis ka tähelepanuta algmääruse artikli 2 lõike 10, leides vaidlustatud kohtuotsuse punkti 51 lõpus ning punktis 52, et institutsioonid ei ole teinud ilmset hindamisviga, kui nad kohandasid selle sätte alusel kangmehhanismide ekspordihinda, lahutades sellest hinnast müügi-, üld- ja halduskulud, mis LECO-l ja WWS-il olid tekkinud eksportmüügi käigus.

2. Nõukogu

58. Nõukogu meenutab, et normaalväärtus arvutati tehasest hankimise tasandil tootmis-, üld- ja halduskulude alusel, mis olid kantud kuni hetkeni, mil tooted lahkusid tehasest, samuti lähtuvalt põhjendatud kasumist.

59. Nõukogu märgib, et müügi-, üld- ja halduskulude osas on ühenduse tööstustelt saadud kontrollitud andmete põhjal ilmnenud, et nende kogusumma oli ligikaudu 16 %, millest 5 % moodustasid müügikulud.

60. Ta selgitab, et kuna apellant ei kanna selliseid kulusid, lisasid institutsioonid arvestuslikule normaalväärtusele ligikaudse summa suurusega 11 %, peamiselt seoses üld- ja halduskuludega.

61. Nõukogu väidab, et arvestuslik normaalväärtus arvutati korrakohaselt tehasest hankimise tasandil äriühingu puhul, kes ei kanna otsese müügi kulusid seoses oma müügiga siseturul.

62. Lisaks märkis ta, et institutsioonid määrasid ekspordihinna kindlaks hindade alusel, mida WWS võttis esimeselt sõltumatult kliendilt. Ta täpsustab, et institutsioonid kohandasid vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 10 punktile i siiski apellandi kohaldatavat ekspordihinda, kuna apellant ei müü oma tooteid otse sõltumatutele klientidele, vaid teostab kogu oma eksportmüügi nende kahe seotud müügiettevõtja, nimelt Hongkongis asutatud LECO ja WWS-i vahendusel. Institutsioonid jõudsid järeldusele, et ühelt poolt apellandi ja teiselt poolt tema seotud äriühingute LECO ja WWS-i vaheline suhe oli samastatav sellise ettevõtja suhtega, kes töötab komisjonitasu alusel.

63. Nõukogu märgib, et Üldkohtu menetluses vaidles apellant vastu kohandamisele algmääruse artikli 2 lõike 10 punkt i alusel, kuid ei eitanud asjaolu, et tema suhe LECO ja WWS-iga on samastatav sellise ettevõtja suhtega, kes töötab komisjonitasu alusel. Ta väitis pelgalt, et kohandamine on põhjendamatu, kuna LECO ja WWS tegelesid nii tema toodete eksportmüügiga kui ka müügiga Hiina siseturul.

64. Nõukogu juhib tähelepanu sellele, et ta selgitas Üldkohtu menetluses, et apellandi argument on vale kahel põhjusel. Esiteks määrasid institutsioonid normaalväärtuse kindlaks mitte apellandi müügihindade alusel Hiinas, vaid kooskõlas algmääruse artikli 2 lõike 7 punktiga a. Teiseks ei sisaldanud apellandile algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a alusel määratud arvestuslik normaalväärtus otsemüügikulusid. Seega oli erinevus ühelt poolt normaalväärtuse ja teiselt poolt ekspordihinna vahel, mis arvutati hindade alusel, mida WWS võttis esimeselt sõltumatult kliendilt. Normaalväärtus sisaldas üksnes kulusid, mis olid apellandil tekkinud tehasest hankimise tasandil, mitte aga otsemüügikulusid. Ekspordihind sisaldas samuti LECO ja WWS-i põhjendatud kasumimarginaali, kusjuures need mõlemad täitsid ülesandeid, mis on võrreldavad komisjonitasu alusel töötava ettevõtja ülesannetega. Nõukogu väitis, et selle erinevuse korvamiseks toimuski vaidlusalune kohandamine vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 10 punktile i.

65. Nõukogu märgib, et Üldkohus järgis tema argumente vaidlustatud kohtuotsuses. Ta väidab, et alusetu on apellandi sõnastatud õigusväide, et Üldkohus ei omistanud

algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis a määratletud mõistele „normaalväärtus" õigeid õiguslikke tagajärgi.

C. *Minu hinnang*

66. Apellandi väide, et käesolevas kohtuasjas vastab normaalväärtus „WWS-ilt hankimise" tasandile, ei võta kuidagi arvesse vaieldamatut asjaolu, et käesolevas asjas tuvastatud arvestuslik normaalväärtus ei sisalda müügikulusid. Lisaks kujutab see väide endast Üldkohtu faktiliste järelduste vastuvõetamatut vaidlustamist.

69. Nagu nõukogu, olen ka mina arvamusel, et käesolev apellatsioonkaebus tuleb jätta rahuldamata põhjustel, mis puudutavad esiteks selle apellatsioonkaebuse eset ning teiseks algmääruse artikli 2 lõikega 10 institutsioonidele pandud kohustust teostada vajalikud kohandused, et õiglaselt võrrelda normaalväärtust ja ekspordihinda.

70. Esimese punkti, nimelt käesoleva apellatsioonkaebuse eseme osas tuleb minu arvates märkida, et see on üsna piiratud.

67. Nõukogu lisab, et Üldkohtu menetluses esitatud esimeses väites ei vaidlustanud apellant seda, kuidas institutsioonid arvutasid arvestusliku normaalväärtuse vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile a. Iseäranis ei väitnud apellant, et institutsioonid rikkusid seda sätet, kuna nad ei lisanud müügikulusid arvestuslikule normaalväärtusele.

71. Oma ainsas väites leiab apellant sisuliselt, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kinnitades, et normaalväärtus määrati kindlaks tasemel, kus tooted lahkuvad apellandi tootmisahelast, mistõttu oli ekspordihinna kohandamine põhjendatud, selleks et võrrelda seda hinda ja seda väärtust õiglaselt, see tähendab samal kaubandustasandil.

68. Viimaks tuleb ka väide, et rikutud on algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i, tagasi lükata, kuna see tugineb eranditult kinnitusele, et normaalväärtus vastab „WWS-ilt hankimise" tasandile, mis on ilmselgelt vale.

72. Piirdudes seega nimetatud väitega, ei püüa apellant kõigepealt tõendada, et vale on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 44 toodud faktiline järeldus, mille kohaselt tuvastati

käesolevas asjas normaalväärtus enne vahendaja astumist müügiprotsessi, see tähendab enne LECO ja WWS-i sekkumist. Tuleb tõdeda, et kordagi ei ole ta oma apellatsioonkaebuses väitnud, et Üldkohus oleks selle järeldusega moonutanud asjaolusid.

73. Edasi ei sea ta minu arvates kahtluse alla ka Üldkohtu õiguslikku hinnangut, mille kohaselt määrati kangmehhanismide arvestuslik normaalväärtus lõplikus määruses kindlaks kooskõlas algmääruse artikli 2 lõike 7 punktiga a.

74. Nõukogu esitas oma kostja vastuses Üldkohtus järgmised täpsustused selle nominaalväärtuse arvutamise viiside kohta. Selle vastuse punktides 9 ja 10 leidis ta järgmist:

„9. […] Arvestuslik normaalväärtus arvutati tehasest hankimise tasandil ning see koosnes tootmis-, müügi-, üld- ja halduskuludest, mis on tekkinud kuni hetkeni, mil tooted lahkusid tehasest, ning põhjendatud summas kasumimarginaalist. Institutsioonid tuvastasid need summad järgmiselt:

– Tootmiskulud: institutsioonid määrasid toorainekulud (peamiselt terasplaadid, teraspoolid, galvaaniline katmine ja elekter), mis moodustavad ligikaudu kaks kolmandikku tootmise kogukulust, kindlaks Hiina hindade ja ülejäänud kaebuses asuvate andmete alusel ning arvestades teavet, mis pärineb tootjatelt teistes võimalikes analoogsetes riikides.

– Müügi-, üld- ja halduskulud: institutsioonid määrasid need kulud kindlaks ühenduse tööstuse kontrollitud andmete alusel, mille kohaselt oli müügi-, üld- ja halduskulude kogusuurus ligikaudu 16 %. Siiski lahutasid institutsioonid sellest kogusummast 5 %-se müügikuludele vastava osa, kuna uurimise käigus selgus, et apellant ei kandnud seda liiki kulusid. Müügi-, üld- ja halduskulud ulatusid seega ligikaudu 11 %-ni, mis vastab peamiselt üld- ja halduskuludele.

– Kasum: viimaks lisasid institutsioonid põhjendatud kasumi 5 %.

10. Seega arvutasid institutsioonid arvestusliku normaalväärtuse tehasest väljumise tasandil äriühingu puhul, kes ei kanna siseturul otsese müügi kulusid."

75. Käesolevas apellatsioonkaebuses, nagu seda mõistan mina ja nagu on seda tõlgendanud nõukogu, ei sea apellant kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse punktis 50 asuvat hinnangut, mille kohaselt normaalväärtus – niivõrd kui see ei sisalda otsese müügi kulusid – määrati kindlaks algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a alusel.

76. Teisisõnu ei vaidlusta apellant käesolevas apellatsioonkaebuses selle normaalväärtuse summat ega ka asjaolu, et seda vähendati otsese müügi kulude võrra 5 %.

77. Seda analüüsi kinnitab minu arvates asjaolu, et käesolevas apellatsioonkaebuses toodud nõuetes palub apellant sõnaselgelt Euroopa Kohtul, juhul kui viimane tunnistab tema väite põhjendatuks ning tühistab vaidlustatud kohtuotsuse, tühistada lõplik määrus üksnes „osas, milles see kehtestas apellandi toodetavatele kangmehhanismidele dumpinguvastase tollimaksu, mis ületab tollimaksusummat, mis kuuluks tasumisele siis, kui ekspordihinna vaidlustatud kohandamist ei oleks toimunud".

78. Käesolevas apellatsioonkaebuses soovib apellant üksnes seda, et tühistatakse vaidlusaluse kohandamise teel toimunud ekspordihinna vähendamine, mitte aga seda, et normaalväärtuse ja ekspordihinna ümberhindamise teel määrataks uuesti kindlaks dumpingumarginaal.

79. Kokkuvõttes ei soovi apellant ainsa õigusväitega, mille pealkiri on „omistatud ei ole õigeid õiguslikke tagajärgi mõistele „normaalväärtus", nagu see on määratletud algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis a", vastu vaielda asjaolule, et normaalväärtusest, mis määratakse kindlaks hinna alusel, mis tuleb maksta kõnealuse toote eest ühenduse turul, lahutati otsese müügi kulud.

80. Seda väidet tuleb minu arvates mõista nii, et vaatamata nõukogu poolt nende kulude lahutamisele, oleks Üldkohus pidanud möönma, et normaalväärtus vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile a ning eespool viidatud kohtuotsusele Brother Industries *vs.* nõukogu vastas tingimata hinnale, millega oleks kangmehhanisme müüdud Hiina turul, kui kõnealune turustamine oleks toimunud turumajanduses, ning et selline hind hõlmab tingimata nende äriühingute

müügikulusid, kes tagavad toote turustamise, nagu LECO ja WWS, kuna need ettevõtjad moodustavad tootjaks oleva ettevõtjaga sama majandusüksuse.

81. Selle väitega ei saa minu arvates nõustuda.

82. Euroopa Kohus otsustas küll eespool viidatud kohtuotsuses Brother Industries *vs.* nõukogu, et tootmis- ja müügitegevuse jagamine kontserni piires, mille moodustavad õiguslikult eraldiseisvad, kuid tihedalt seotud äriühingud, ei saa muuta asjaolu, et nad moodustavad ühtse majandusüksuse, mistõttu tuleb toote normaalväärtus kindlaks määrata mitte hinna alusel, millega tootev äriühing müüb turustavale äriühingule, vaid selle hinna alusel, millega viimane müüb toote sõltumatule ettevõtjale.

83. Seega oleks võinud tõstatada küsimuse, kas algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a ja seda kohtuotsust arvestades oli nõukogul õigus vähendada kangmehhanismide arvestuslikku normaalväärtust otsese müügi kuludele vastava osa võrra põhjusel, et apellant ise ei kandnud oma toodete müügikulusid oma siseturul.

84. Nagu nägime, ei tõstatatud seda küsimust käesoleva apellatsiooni raames. Nagu ma juba märkisin, ei vaidle apellant vastu asjaolule, et kangmehhanismide normaalväärtus arvutati kooskõlas algmääruse artikli 2 lõike 7 punktiga a.

85. Korrakem, et apellandi argumendid seisnesid üksnes väites, et Üldkohus oleks algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a ja eespool viidatud kohtuotsuse Brother Industries *vs.* nõukogu alusel pidanud tunnistama, et normaalväärtus vastas tasandile, kus WWS turustab tooteid.

86. Nende argumentidega ei saa nõustuda, kuna minu arvates on need puudulikud, isegi vastuolulised. Apellant ei saa väita, et Üldkohus jättis arvesse võtmata algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a, ilma et ta oleks kahtluse alla seadnud selle kohtu hinnangu, et normaalväärtus – osas, milles see välistab otsese müügi kulud – määrati kindlaks vastavalt sellele sättele.

87. Üldkohus ei saanud vastupidi oletusele, millele tuginevad apellandi argumendid, tähelepanuta jätta asjaolu, et nõukogu arvutas kangmehhanismide normaalväärtuse tasandil, kus need tooted lahkusid apellandi tooteahelast. Kuna kohus leidis, et selline hinnang

on kooskõlas algmääruse artikli 2 lõike 7 punktiga a, pidi ta sellest tegema kõik järeldused selle kontrollimisel, kas järgitud on algmääruse artikli 2 lõikes 10 sätestatud nõuet teha õiglane võrdlus.

88. Nii jõuan ma oma argumentatsiooni teise osani, mis käsitleb algmääruse artikli 2 lõike 10 ulatust.

89. Selle sättega on institutsioonidele pandud kohustus võrrelda õiglaselt ekspordihinda ja normaalväärtust. Selles on sõnaselgelt ette nähtud, et kõnealuse tingimuse täitmiseks peab võrdlemine toimuma samal kaubandustasandil.

90. Kuna normaalväärtus määrati kindlaks tasandil, kus kangmehhanismid lahkuvad apellandi tootmisahelast, ei rikkunud Üldkohus õigusnorme, kui ta leidis, et ekspordihinna kohandus, mis seisnes toodete turustamist tagavate äriühingute kulude ja kasumi lahutamises, oli kooskõlas algmääruse artikli 2 lõikega 10.[10] Normaalväärtuse ja ekspordihinna võrdlemiseks samal kaubandustasandil, see tähendab tasandil, kus kangmehhanismid lahkuvad apellandi tootmisahelast, oli tõesti vaja ekspordihinda kohandada, selleks et maha arvata hinna osa, mis vastab ühenduse turul toodete turustamist tagavate seotud äriühingute sekkumisele.

91. Seetõttu teen ma Euroopa Kohtule ettepaneku jätta käesolev apellatsioonkaebus põhjendamatuse tõttu rahuldamata.

92. Kui Euroopa Kohus jagab minu seisukohta, peab apellant, kes on käesoleva kohtuvaidluse kaotanud, vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 69 lõikele 2 kandma enda kohtukulud ning hüvitama nõukogu kohtukulud.

93. Kodukorra artikli 69 lõike 4 esimese lõigu alusel kannab komisjon ise oma kohtukulud.

10 – Vt selle kohta 10. märtsi 1992. aasta otsus kohtuasjas C-179/87: Sharp Corporation *vs.* nõukogu (EKL 1992, lk I-1635, punktid 16–19).

III. Ettepanek

94. Esitatud kaalutlusi arvestades teen Euroopa Kohtule ettepaneku langetada järgmine otsus:

– jätta põhjendamatuse tõttu rahuldamata Dongguan Nanzha LECO Stationery Mfg. Co. Ltd apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 23. septembri 2009. aasta otsuse peale kohtuasjas T-296/06: Dongguan Nanzha LECO Stationery *vs.* nõukogu;

– jätta Dongguan Nanzha LECO Stationery Mfg. Co. Ltd kanda tema enda kohtukulud ning mõista temalt välja Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud;

– jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda.